

[Aksel Møller.]

Minister nu vil gribe yderligere ind, fordi det har gjort det muligt for Folk at leve under saadanne Vilkaar, hvad Huslejeudgiften angaar, at denne ikke spiller den afgørende Rolle i deres Budget, som den gjorde tidligere, og altsaa har bevirket, at de ikke behøver at leje et Værelse ud. Og naar den højtærede Minister taler om den Forskydning, der har fundet Sted mellem smaa og store Lejligheder, kommer det i alt Fald ikke overraskende for mig, at en saadan Forskydning har fundet Sted. Den er, som det ærede Medlem Hr. Elgaard bemærkede, ogsaa et Resultat af Indgreb, nemlig det, at vi lavede Boliganvisningsloven. Vi havde heller ikke anden Udvej end at gøre det, men skal vi dog ikke passe paa, at det ene Indgreb ikke efterhaanden fører ind i saadanne Indgreb, at det bliver umuligt for os at komme tilbage igen. Der er altsaa en Skæbnens Ironi i, at fordi Lovgivningsmagten har ment at maatte pille ved Maskineriet, skal den pille endnu mere.

Men selvfølgelig kan Ministeren med Rette sige: Ja, men hvilke andre Udveje er der til Raadighed? Ja, lad os nu først gøre Behovet op efter de Retningslinier, vi kan enes om. Men saa kunde man dog godt føre en aktiv Boligpolitik. Den kan utvivlsomt bringe os langt. I den Kommune, som jeg har den Ære at have at gøre med, har vi ladet foretage en Undersøgelse, der viser, at vi har 155 Aldersrentemodtagere, der uden at udleje noget Værelse til nogen bor i Lejligheder med 4 Værelser og derover. Jeg er overbevist om, at de Mennesker hellere end gerne vilde ind i en mindre Lejlighed. Vi overvejer at besøge disse Mennesker, vi vil tilbyde dem en mindre Lejlighed, naar en mindre Lejlighed er ledig, vi vil betale Flytteudgifterne for dem, vi vil sætte Lejlighederne i Stand, og vi vil heller ikke vige tilbage for at stille et Huslejetilskud til Raadighed for dem, hvis det viser sig, at Huslejeudgiften i den mindre Lejlighed skulde være højere — vi har jo nemlig ogsaa flere Huslejeniveauer, der ikke følger Værelseantallet — end Huslejen i den Lejlighed, de bor i i Øjeblikket, alt sammen for at faa flere Rum frem, for at faa en mere rationel Udnyttelse af Boligmassen. Det er altsaa en tilfældig statistisk Mulighed, vi har haft, at vi kunde se, hvordan vore Aldersrentemodtagere bor.

Men hvis man overhovedet gjorde op, hvordan den ældre Del af dette Lands Befolkning bor i Byerne, vilde man se, at de nu, da de ingen Hjælp kan faa, bor i Lejligheder, som er for store, og som de hellere end

gerne vilde fræflytte, hvis Ministeren havde en Mulighed for at skaffe dem Adgang til noget mindre Lejligheder, og der sidder paa den anden Side i de Lejligheder, som nu er overfyldte, adskillige, som hellere vilde flytte til noget større Lejligheder. Lad os se at faa Gang i det først og fremmest.

Eller vi kunde bygge videre paa den højtærede Ministers Tanke om Nødkollegier. Tænk, med hvilken Opfindsomhed og Styrke den højtærede Minister ordnede Flygtningeproblemet! Vilde det være ganske udelukket, at en lignende Anvendelse af Træhusé paa dette Omraade kunde føre til et aftagende Tryk af Bolignøden? Ja, man kunde i og for sig ogsaa gaa saa vidt, hvis man virkelig anerkender, at der er nogle Behov for Enkeltværelser, at man overførte Boliganvisningsudvalgets Idé til Udlejningen af Enkeltværelser. Hvis man virkelig mener, at de uddannelsesmæssige Behov først og fremmest skal være afgørende ved Udleje af de ledige Værelser, der kommer frem, vilde der ikke være noget som helst i Vejen for, at man kunde lade et Boliganvisningsudvalg eller et Fremlejeudvalg, hvad man nu vil, beskæftige sig med den Udlejning, der her skulde finde Sted, og anvise efter Behovenes Karakter og Rækkefølge.

Nu skal Sagen jo i Udvalg, og jeg vil opfordre den højtærede Minister til at være spendabel i det Udvalg, invitere hele Udvalget paa en Flyvetur til Oslo, saa vi kan faa Lejlighed til at se, hvordan de har det deroppe; hvordan de administrerer deres Vandsattester, deres Sundhedsattester, deres Væggetøjsattester, som enhver skal udstyres med, naar han skal tvangsindlogeres i Oslo, og faa Lejlighed til igen at høre de Ord, som den tidligere Delegation fik med sig hjem paa dette Omraade: hvad I end gør i Danmark, saa gør ikke, som vi har gjort. Derfor forekommer det mig, at det kunde være meget nyttigt, at den højtærede Minister tog Udvalget med sig paa en Ekskursion til Oslo.

Det Forslag, som er stillet af det kommunistiske Parti, behøver jeg ikke at knytte nogen Bemærkninger til; jeg har allerede tydeligt givet mit Partis Mening herom til Kende igennem den Kritik, jeg har øvet med Hensyn til Grundtankerne i Ministerens Forslag, der i Virkeligheden er de samme.

Det Lovforslag, som er fremsat om en Ændring i Lov om Leje, har mit Parti ikke paa Forhaand anden Indvending at gøre imod end den, at det aabenbart vil føre Administrationen paa dette Punkt, og vi ønsker derfor at faa Lejlighed til under en kort Udvalgsbehandling at drøfte med Mi-